

11 / DUBEN 2024



ŠKOLNÍ ČASOPIS  
ZŠ ŠLAPANICE

V  
Z

A

K

O



## **ŽAKO** školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.  
Tištěná verze do každé třídy zdarma.  
Digitální verze volně na  
[www.zsslapanice.cz](http://www.zsslapanice.cz).

Sídlo: ZŠ Šlapanice  
Masarykovo nám. 1594/16  
664 51 Šlapanice  
E-mail: [roman.fuksa@zsslapanice.cz](mailto:roman.fuksa@zsslapanice.cz)

Naše škola: Filip Sed'a  
Vojtěch Vymazal  
Sport: Marek Novotný  
IT: Tomáš Vaněk  
Knihy: Jan Matýšek  
Parlament: Karolína Schwecová  
Rozhovor: Šarlota Burianová  
Duel: Vít Vyšinka  
Čtení: Karolína Schwecová  
Nikol Pelikánová  
Eleni Diana Otrubová  
Hřiště: Nikol Pelikánová  
Eleni Diana Otrubová  
Po škole: Mariana Lukesová  
Nela Jarolímová  
Eliška Plotěná  
Veronika Hřívová  
Expedice: Filip Petřík  
Ilustrace: Eva Štěpánková  
Karolína Schwecová  
Fotografie: Kryštof Nesvadba  
Korektury: Viktor Merta  
Grafika: Roman Fuksa  
Pedagogický dozor: Roman Fuksa  
Viktor Merta  
Filip Petřík

# OBSAH

## **Naše škola**

Školní jídelna ..... 1

## **Anketa**

Ve frontě..... 2

## **Rozhovor**

Prostě nás to baví..... 4

## **Duel**

Mladí muži..... 7

## **Po škole**

Jarní tipy..... 9

## **Sport**

Biatlon ..... 12

## **IT**

Geometry dash..... 13

## **Expedice za mě100**

Pták roku 2024 ..... 14

## **Knihy**

Balada o ptácích a hadech..... 17

## **Čtení**

Mezi námi ..... 18

## **Hřiště**

Město..... 20

## **Kronika Šlapanic**

Prosinec, leden, únor .....22

## **Čtení**

Zaklínač kuřat .....24

## **Aktuálně**

Z činnosti školního parlamentu.....25

## ŠKOLNÍ JÍDELNA

Školní jídelna je nedílnou součástí naší školy. Většina z nás ji pravidelně navštěvuje, a proto jsme se tentokrát vydala přímo do kuchyně za **vedoucí jídelny paní Pavlínou Handl**.



Školní jídelna je nedílnou součástí naší školy. Většina z nás ji pravidelně navštěvuje, a proto jsme se tentokrát vydali přímo do kuchyně za vedoucí jídelny **paní Pavlínou Handl**.

Určitě jste někdy nevěděli, co si vybrat k obědu. Buď protože vám nechutná ani jedno jídlo, nebo naopak vám chutnají obě. Tento problém se zdá jednoduše řešitelný, ale bohužel nás v tomto ohledu omezuje takzvaný spotřební koš. **Spotřební koš** je něco jako nařízení, kolik vitamínů a živin musí tato jídla za určité časové období obsahovat. Například, pokud se vám nelíbí, že je velmi často zeleninová polévka, tak z 20 polévek musí být 12 zeleninových a zbylých 8 jsou rajčatové, gulášové, luštěninové a podobně.

Tato jídla nám každý den připravuje zajišťuje pouhých **19 zaměstnankyň**, které během jednoho dne musí uvařit zhruba **1250-1350 obědů**. Všechny těchto 19 zaměstnankyň musí uvařit obědy, potom nám je vydat a během výdeje se paní kuchařky musí rozprostřít k okénkům na výdej, k myčce, ke koši atd. Asi si dokážete představit, jak je tato práce náročná a nevděčná. Jen se zamyslete, kolikrát jste na oběd nepřišli, i když jste ho měli objednaný, nebo kolikrát jste vyhodili celý oběd. Jídlo, které si nevyzvednete, nejde nikam jinam než do koše, a přitom stačí si dva dny předem zajít do jídelny, kde se nachází nový velmi intuitivní počítač, ve kterém si jej můžete zrušit.

Potravinu, ze které se pro nás dělají obědy, jsou vždy čerstvé. Například **ovoce a zelenina** se objednává **každý den čerstvá**. A vzhledem k tomu, že ve škole není zaměstnaný žádný skladník, tak zajišťování a přesun surovin spadá také pod paní kuchařky, které za jeden den přenesou několik desítek kilo potravin. Naštěstí jim práce ulehčují **moderní stroje**, které například samy propláchnou brambory, nebo samy udrží stálou teplotu jídla a podobně.

Jistě víte, jaké to bylo, když jsme dostali nové židle do jídelny. Určitě nám to zlepšilo chuť k jídlu, radši jsme se zdržovali v jídelně a celkově nám to zlepšilo pohled na jídelnu. Toto ale nemůže říct **paní Sedláčková**, ke které si chodíte pro lístečky, jelikož ona nemá ani okno, přes které by jí proudilo světlo do kanceláře. Toto je věc, kterou my neovlivníme, ale představte si, jak by se vám pracovalo bez denního světla v malé místnosti. A přitom by stačilo, kdyby se ta místnost rozšířila na verandu, to stejné by se mohlo udělat i s jídelnou. Mohlo by se během léta třeba jíst na verandě. Ale o toto byste museli požádat ve školním parlamentu.

Myslím, že za to, co pro nás paní kuchařky dělají, by si zasloužily alespoň pozdravit a poděkovat, když si od nich berete oběd. Jsou to přece jenom dvě slova, ale tato dvě slova vám mohou vytvořit úsměv na tváři a vyjádřit tím jakýsi **děk paním kuchařkám**.

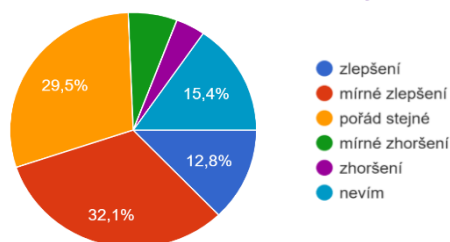


## VE FRONTĚ

Anketa je příležitost pro čtenáře vyjádřit svůj názor. Do naší nejnovější ankety Ve frontě se zapojilo **81 čtenářů** z řad žactva i učitelského sboru. Velmi děkujeme za Vaše trefné, vtipné, upřímné i překvapivé odpovědi. Vybrali jsem kolekci postřehů, o které bychom se s Vámi rádi podělili.



Jak vyplynulo z vašich odpovědí, čekání ve frontě nemusí být nutně zlo. Pro většinu z vás je to takřka společenská událost – uvádíte, že tento čas trávíte povídáním si s kamarády („**je to dobrý čas na vykecání**“). Největší konkurencí kamarádů je mobil („**brawko**“, „**skrolování na TikToku**“). Nabízíte ale také jiné možnosti: „**prostě to přečkám**“, „**všechny předběhnu**“, „**pozoruji kuchařky, jak nabírají obědy ostatním**“, „**děláme různé tanečky**“.



V porovnání s předchozími roky vnímáte v organizaci stravování nejčastěji **zlepšení** - necelých **45 %**, **zhoršení** pociťuje **10,2 %**, **29,5 %** nepozoruje **žádnou změnu**. Zbývajících **15,4 %** připadá na **nerozhodnuté**.



Celkově lze říci, že fronta podle vás bývá nejhorší **po šesté hodině** (v různé dny v závislosti na vašem rozvrhu).

Náš figurant čekal **9 minut a 34 sekund**. Je zajímavé, že vaše tipy často výrazně přestřelily (nejvyšší tip byl 48 minut). Méně času nehádal téměř nikdo (jeden z vás uvedl 3,5 minuty).

Podle odpovědí jste výrazně tolerantní k předbíhání. Nejčastěji uvádíte jako polehčující okolnost **zlomenou nohu** (takže když si nedejbože zlomíte nohu, nevěste hlavu, můžete s klidným srdcem předbíhat), potom **doučování, kroužek a lékaře**. Někteří z vás jsou schopni odzbrojující sebekritiky: „V tomhle jsem pokrytec, protože sám někdy předbíhám za kamarádem, ale předbíhat by se nemělo, ani když máte dvojku.“





Obědy většinou nevynecháváte, a to je dobrá zpráva. Na otázku **Kolikrát za měsíc vynecháte oběd, protože se vám nechce stát fronta nebo jen prostě nestiháte?** jste odpovídali například takto:

„Nikdy, vždy si radši počkám, protože to rodiče musí stejně zaplatit.“

Extrémem byla tato odpověď:

„15x jen předběhnu navrch, pak jen pípnu a odejdu.“

**Ox**, na oběd čekám za všech okolností.

**Okrát**, vždy jdu na oběd, jinak mám hlad a **neutrátím své peníze ve večerce** pod školou.

**Zatím ani jednou**, ale občas jako pedagog využiji možnosti zařadit se do fronty o trochu blíže k okénku.



### A jak byste si s předbíháním poradili?

„Zvýšil bych na něj hlas, ať jde čekat jako já.“

„Kdybych to řekl přímo aktérům, tak mě stejně pošlou do háje.“

„Asi nijak, většinou to není tak strašný, že by ses zepředu dostal až na konec, takže tak...“

„Asi nijak. Lidi to budou dělat tak či tak, takže nevidím důvod, proč to nějak hrotit, když to stejně ve většině času k ničemu nebude.“

„Víc učitelů na dozoru. Jeden na schodišti, druhý v zatačce, třetí v jídelně...“

„Nic s tím nedělám, protože by mi stejně vynadali. I když paní učitelka hlídá, tak někdo stejně předbíhá, když se otočí.“

„Aby vyučující dával víc pozor na starší než mladší - mladší mají už větší rozum.“

„Bouchnout předbíhajícího do zadku.“

Každý, kdo někoho předběhne, bude poslán **na konec fronty**.

Nevadí mi to. Také předbíhám.

Ten, kdo by předbíhal, musel by udělat **70 dřepů**.



# PROSTĚ NÁS TO BAVÍ

*Milí čtenáři,  
víte, co je to stand-up nebo podcast? Určitě ano.  
Bavíte se a smějete se rádi? Nepochybuji, že ano.  
Proto jsem pro vás připravila rozhovor se stand-up  
komikem ze skupiny Street comedy.*

## **Mohl bys prosím na začátek představit sebe a vaši skupinu Street comedy?**

Ahoj. Jmenuju se Jakub Glos, je mi 29 let, bydlím v Brně a společně se skupinou Street comedy děláme legraci napříč celou republikou. Ve Street comedy jsou spolu se mnou ještě další tři komici, a to Tony Afročech, BigDaddyMikky a Ondra Pech.

## **Jak ses poprvé dostal k stand-up komedii a co tě k tomu inspirovalo?**

Ke stand-upu jsem se úplně poprvé dostal někdy ve 14 letech a to přes videa na YouTube. Postupem času jsem se o něj začal víc zajímat a našel si svoje oblíbené komiky. S myšlenkou si něco sám vyzkoušet jsem si začal pohrávat už v roce 2020, ale tam to kvůli covidu nevyšlo. Poprvé na pódium jsem se tak dostal až na podzim 2021, když mě k tomu postrčili kamarádi v práci a já se přihlásil na open mic Libora Macháčka, který je pořádá v Brně každý měsíc právě pro začínající komiky.

Děláme legraci  
napříč celou republikou.

## **Jak jste se dali se skupinou dohromady?**

To je příběh na jeden samostatný rozhovor (*smích*). Takže ve zkratce. Strašnou náhodou jsme se na jedné akci potkali s Tonym, který se mi moc líbil, a tak jsme začali spolupracovat. Díky němu jsme se pak spolu dostali jako hosti na show Mikkyho, kde jsme si tak moc sedli, že od té doby jezdíme spolu a založili jsme skupinu Street comedy.



## **Jak vznikl název Street comedy?**

Tak to je pěkně složitá otázka. Nad názvem skupiny jsme přemýšleli strašně dlouho. Vždycky, když jsme se ale na nějakém shodli, zjistili jsme, že už je zbranný. Tak jsme se rozhodli, že to nebudeme řešit. V ten moment se Street comedy objevilo ve skupinovém chatu a my věděli, že to je to pravé!

## **Kde vystupujete a kde osobně ti to nejvíc sedí?**

Vystupujeme vlastně po celé republice. Těžko říct, kde to bylo nejlepší, protože každé město má něco do sebe. Kdybych měl ale něco vyzdvihnout, byla by to určitě poslední show v Rock Café v Praze, kde jsem vždy chtěl být na vlastní show, a pak taky show v Liberci, kam přišlo přes 200 lidí a atmosféra byla skvělá!

## **Jaká je průměrná věková kategorie fanoušků Street comedy?**

Street comedy nemá striktně dané publikum. Chodí na nás hlavně lidi, kteří se chtějí bavit, a je jedno, jestli jim je 15 nebo 60. Nejmladšímu návštěvníkovi bylo asi 13 a nejstarší paní, která se na nás došla podívat, bylo 70, takže je to fakt široký záběr.

## **Máš nějaké vzory nebo komiky, kteří ti jsou inspirací?**

Prvním komikem, kterého jsem pořádně sledoval, byl Jimmy Carr a dá se říct, že je mým vzorem dodnes, i když dělám jiný druh humoru než on. Českou scénu sleduji kratší dobu, ale těch vzorů bude asi víc, a to díky tomu, že se jedná o komiky, kteří mi v začátcích hodně pomohli. Libor Macháček, Jirka Jakima, Tigran Hovakimyan a Nikola Džokič, kteří zároveň podle mě patří k tomu nejlepšímu, co český stand-up nabízí.

## **Jaké jsou tvé zkušenosti s publikem?**

Moje zkušenosti s publikem jsou v 99 % pozitivní. Jsem rád, že na naše show chodí diváci, kteří si show chtějí hlavně užít a pobavit se. Jednou za čas se samozřejmě najdou jedinci, kteří to vystoupení zvládnou nějak narušit, ale je zase na nás jako komicích, abychom je utišili a ideálně si z nich ještě udělali srandu.

## **Jaký je tvůj oblíbený způsob, jak vytvářet nový materiál na stand-up? Co je pro tebe lehké a co těžké?**

To je pro mě velký kámen úrazu. Bohužel si neumím jen tak sednout ke stolu a něco ze sebe na povel vypotit. Hodně věcí mě napadá jen tak během dne, a tak si je zapisuju do poznámek v telefonu a jednou za čas z toho poskládám hotové vtipy. Ty se pak musí ještě vybrousit, to znamená říct je několikrát dokola

před různým publikem, abych poznal, jestli fungují, nebo ne. Nejtěžší je pro mě si některé věci vůbec zapamatovat. Občas mám skvělý nápad, ale než ho stihnu zapsat, je najednou pryč.

Moje zkušenosti s publikem jsou v 99 % pozitivní.

## **Jak často měníš svoje materiály a jak odhadneš úspěšný vtip?**

Materiály se snažím obnovovat průběžně. Mám několik svých best of setů a ty průběžně doplňuju o novinky, které si zrovna zkouším. Odhadnout, jestli ten vtip bude dobrý, nebo ne, už pak jde celkem lehkou. Za tu dobu člověk pozná, na co tak publikum reaguje a co má nejradši. I tak mě občas překvapí, že se něčemu lidi smějí víc nebo míň, než jsem si myslel.

## **Máš nějaký rituál nebo přípravu před samotným vystoupením na pódiu?**

Nic konkrétního. Přimo před vystoupením si hodně opakuju materiál, a dokud nezvládnou z hlavy odvykládat osnovu třikrát za sebou, jsem nervózní z toho, že něco zapomenu. Jako skupina si pak před každou show popřejeme štěstí, to je asi jediné, jinak se spíš každý snaží soustředit na svůj výkon, aby podal co nejlepší výsledek.

## **Jaký byl tvůj největší úspěch nebo nejlepší zážitek, který jsi zažil na pódiu?**

Přijde mi, že každá další show je můj největší úspěch. A těch skvělých zážitků je taky plno. Vypíchnul bych asi show v Českých Budějovicích, kam se na mě přijela podívat celá moje rodina, to bylo super.

## **Jaký je tvůj cíl nebo sen jako stand-up komika? Popřípadě jak postupuješ k jeho dosažení?**

Tak můj cíl je jasný. Být nejlepší komik na světě! (*Smích.*) Dělán si samozřejmě legraci. Můj cíl je, aby lidi co nejdelší dobu bavily moje vystupy a odcházeli domů veselí a s úsměvem, no, a to se mně i celé skupině zatím daří.





### **Jak se vyrovnáváš s tím, když lidem vtip nesesedne?**

Prostě dělám, že se to nikdy nestalo :D

### **Jakým způsobem se tvůj stand-up styl vyvíjel od tvého prvního vystoupení?**

Strašně moc. Velký vliv na to měli hlavně všichni komici v mém okolí, kteří mi v začátcích hodně pomohli. To, co se vyvíjelo, byl hlavně styl toho, jak psát vtipy, jak je vyprávět a jak pracovat s publikem. Styl humoru zůstal vlastně pořád stejný a za to jsem rád.

### **Jak si představuješ svou komediální kariéru za několik let?**

Chtěl bych, aby se ze mě stal profi komik. Aby legrace a humor byly něco, co budu moct dělat každý den. To by bylo super.

... protože smích  
je strašně důležitý!

### **Co bys poradil začínajícím stand-up komikům, kteří chtějí rozvíjet svou kariéru?**

Hlavně se nebojte a běžte si to zkusit! Nejtěžší je udělat první krok a odhodlat se k tomu postavit se na pódium. Pak už to jde ráz na ráz. Hlavní je se nenechat odradit tím, když se něco nepovede, a neustále na sobě pracovat, protože vždycky můžete být lepší.

### **Kromě vystoupení máš i Spotify podcast *Na západní frontě smích*, můžeš o něm čtenářům něco málo říct?**

Podcast *Na západní frontě smích* natáčíme spolu s Danielem Martinkem, což je můj kolega z brněnské stand-up skupiny Hranice Humoru. Dlouho jsme se bavili o tom, že bychom chtěli něco takového dělat, a tak jsme jednou sedli k mikrofonům a nahráli zkušebně první díl a od té doby to funguje. S názvem jsme si lámali dlouhou dobu hlavu, a nakonec ho vymyslela moje manželka. Jak ji to napadlo? Na to jsem se vlastně nikdy neptal :D A o čem že podcast je? Tak to nevíme ani my sami. Doufáme, že každému posluchači dává nějaký smysl, a když ne, tak je to vlastně úplně jedno, protože nás to prostě baví.

### **Chtěl bys na konec něco vzkázat čtenářům?**

Chci poděkovat všem, kteří dočetli až sem a nepřeskakovali otázky, protože to se nedělá. Ať si každý najde to, co ho baví, a hlavně ať se umí bavit sám a rozesmát i svoje okolí, protože smích je strašně důležitý!

Jakub Gros



Street comedy



Na západní frontě smích







# 15 OTÁZEK VÍTA VYŠINKY

*Máme pro Vás nový duel!*

*Stejně jako v minulém duelu každý řekne svoje odpovědi a hádá odpovědi toho druhého.*

*Proti sobě budou tentokrát páni učitelé **Ludvík Panny** (fyzika) a **Jan Starošík** (dějepis, němčina).*

## Pan učitel Ludvík Panny

## Moje odpovědi

## Moje tipy

1. Co nejraději snídáte?

Čistou vodu.

Míchaná vajíčka.

2. Jak často denně cvičíte?

Snažím se denně 30 min.

Denně? Minimálně 1x do roka určitě cvičí v nějaké podobě.

3. Jaké je vaše nejoblíbenější zvíře?

Pes.

Kočka.

4. Jaká je vaše oblíbená barva?

Žlutá.

Modrá.

5. Jaké je vaše nej jídlo?

Sushi.

Steak.

6. Jaké oblečení nejraději nosíte?

Kraťasy a tričko.

Kraťasy a triko.

7. Jaký je váš nej způsob dopravy?

Auto.

Nohy.

8. Jaké jsou vaše záliby?

Příroda a věda.

Sledování seriálů a hospodské kvízy.

9. Jaký je váš největší idol?

Nemám.

Tak to opravdu netuším, možná taky nemá.

10. Proč jste se rozhodl být učitelem?

Mám rád pravidelnosti.

Má volné léto.

11. Jaké povolání byste dělal, kdybyste nebyl učitel?

Asi nějaký úředník.

Kouzelník nebo barman.

12. Co byste dělal, kdybyste vyhrál milion korun?

Zasmál bych se.

Oslavu.

13. Co se vám nejvíc líbí na Šlapanicích?

Že jsou daleko od mého bydliště.

Má tu všechno po ruce kolem školy.

14. Jak dlouho vám trvá cesta z práce?

Cca 30 minut.

30 minut.

15. Co byste změnil na naší škole?

Aby se dodržovala psaná i nepsaná pravidla.

Nevím, možná by zrušil pondělní porady.



## Pan učitel Jan Starošík

1. Co nejraději snídáte?
2. Jak často denně cvičíte?
3. Jaké je vaše nejoblíbenější zvíře?
4. Jaká je vaše oblíbená barva?
5. Jaké je vaše nej jídlo?
6. Jaké oblečení nejraději nosíte?
7. Jaký je váš nej způsob dopravy?
8. Jaké jsou vaše záliby?
9. Jaký je váš největší idol?
10. Proč jste se rozhodl být učitelem?
11. Jaké povolání byste dělal, kdybyste nebyl učitel?
12. Co byste dělal, kdybyste vyhrál milion korun?
13. Co se vám nejvíc líbí na Šlapanicích?
14. Jak dlouho vám trvá cesta z práce?
15. Co byste změnil na naší škole?

## Moje odpovědi

- Nesnídám.
- Vůbec
- Pes.
- Modrá.
- Hovězí pho a ančovičková pizza
- Pruhované tričko, šortky a mikinu s kapucí.
- Vlakem
- Cestování filmy a videohry.
- Můj děda
- Místo papeže je trvale nedostupné.
- Otevřel bych si bar.
- Nikomu bych to neřekl.
- Jezdí sem trolejbus.
- Cca hodinu.
- Zrušil bych odpoledka 😊.

## Moje tipy

- Kaši s ovocem.
- Hodinu denně.
- Rybičky.
- Žlutá.
- Steak.
- Tričko a šortky.
- Auto.
- Vaření.
- Ludvík Panny 😊
- Protože ve vzdělání je síla.
- Youtuberem.
- Vylepšil by si kuchyni.
- Příroda.
- 30 minut.
- Jídelníček.



## Vyhodnocení:

**LUDVÍK** versus **JAN**



3

:

4



## JARNÍ ZÁVITKY

Ahoj, jsem zpět. Po půl roce s dalším receptem a kapkou humoru, kterou se do svých článků snažím zapojit. Což mi očividně nejde 😊 Tentokrát jsem se rozhodla se s vámi podělit o recept na jarní závitky s fakt dobrým dipem z arašídového másla. Recept je poměrně lehký, ale opět nepatří k těm nejvíce easy variantám, co ukuchtit. Určitě ale stojí za to a já už vám jen přeji hodně štěstí a dobrou chuť.

### INGREDIENCE NA ZÁVITKY:

- RÝŽOVÉ PAPIRY
- 100 G TENKÝCH RÝŽOVÝCH NUDLÍ
- ¼ ČERVENÉHO ZELÍ
- ½ LEDOVÉHO SALÁTU
- 3 MRKVE
- 1 OKURKA
- 1 UZENÉ TOFU
- SEZAMOVÁ SEMÍNKA

Vy si ale můžete závitky naplnit čímkoliv chcete. Můžete zakomponovat například sýr a jiné druhy zeleniny... maso se do tohoto receptu úplně nehodí, jelikož má jídlo spíše chutnat a působit více fresh. Výběr surovin je ovšem na vás - podle toho, co máte rádi.



Za mě recept **8/10**,  
vždycky si tento recept na  
jaře či v létě ráda udělám.  
Určitě stojí za vyzkoušení.



### INGREDIENCE NA DIP:

- 4 PL ARAŠÍDOVÉHO MÁSLA
- 2 PL OLIVOVÉHO OLEJE
- 10 LŽIC VODY
- 2 PL PLNOTUČNÉ HOŘČICE
- 1 PL JAVOROVÉHO SIRUPU (POPŘÍPADĚ MEDU)
- ½ ČL SOLI
- ½ ČL PEPŘE
- 2 STROUŽKY ČESNEKU
- ŠTÁVA Z 1 LIMETKY / CITRÓNU

### POSTUP:

Nejdříve si uvaříte rýžové nudle. Všechnu zeleninu si očistíte a nakrájíte na tenké nudličky. Stejně tak i tofu nebo třeba sýr. Dále si vezmete větší mísu, do které nalijte vlažnou vodu. Při balení vždy namočte 1 nebo 2 rýžové papíry do vody a nechte úplně změkhnout. Doprostřed rýžového papíru vložte trochu rýžových nudlí a další ingredience, které jste si nachystali. Poté přeložte okraje směrem dovnitř a zarolujte.

Dip vytvoříte smícháním všech vypsanych surovin.

## VÝBUŠNÁ KOŤÁTKA



Ahojky, jsem tady se skvělou hrou, která by vás mohla bavit. Výbušná koťátka je karetní strategická hra, ve které si musíte plánovat každý krok, abyste se mohli zachránit před výbuchem a vyhráli tak nad ostatními hráči.



Na začátku hry se každému hráči rozdá 7 karet a jedna karta ZNEŠKODNI, takže nyní každý hráč v ruce drží 8 karet. Do dobíracího balíčku se poté vloží správný počet karet s výbušnými koťátkem, kterých vždy musí být o 1 méně, než je počet hráčů. Jakmile si hráči zvolí prvního hráče, hra může začít. Hráči se mezi sebou střídají ve směru hodinových ručiček a dávají na hromádku karty, na kterých je napsáno, co znamenají. Svůj tah vždy zakončí líznutím karty z dobíracího balíčku. Takto hra pokračuje, dokud si jeden z hráčů z dobíracího balíčku nevezme kartu s výbušným koťátkem. Buď se hráč zachrání kartou ZNEŠKODNI, nebo vybuchne a hra pro něj tímto končí. Vítězem se stává ten, kdo na konci hry jako jediný nevybuchl.

Hře dávám **6,5/10**, protože znám i lepší hry, ale určitě stojí za to si ji vyzkoušet. Výbušná koťátka jsem sice už dlouho nehrála, ale pamatuji si, že když jsem ji hrála s rodinou či přáteli, vždy jsme se hodně nasmáli díky vtipným obrázkům nebo pojmenování karet. Hru můžete sehnat třeba přes internet, v knihkupectví nebo v různých hračkářstvích. Při hře se určitě pobavíte.

## MOTÝLÍ DŮM

Jedno z dalších míst, které stojí za to navštívit, se nachází v nedalekém Brně. Najdete zde až tisíc krásných motýlů, ale také spoustu dalších zvířat, jako například želvy, ptáky, ještěrky a různě velké ryby. To vše se nachází uvnitř obchodního centra Rozkvět na náměstí Svobody v Brně.



<https://papilonia.cz/cs>

Vstoupíte zde do prostoru, který připomíná tropickou zahradu. A také je tu pěkné horko, až 30 °C. Pokud chcete, aby si na vás nějaký motýl sedl, doporučuji si vzít výrazné červené nebo žluté tričko. To, že si na vás motýl sedne, tady není náhodou... děje se to celkem běžně.

Můžete zde sledovat nejen samotné poletování motýlů, ale také zajímavou proměnu z housenky v motýla. Stačí si jen chvíli počkat. Většina motýlů bohužel žije pouhé 2–4 týdny.

Největší motýli mají rozpětí křídel až dvacet centimetrů a každý druh je krásně zbarvený. V celém prostoru můžete fotit i natáčet, avšak přísně zakázáno je na motýly chytat. Želvy si však pohladit můžete.

Pokud jste sběratelé turistických známek nebo vizitek, tak právě zde si můžete svou sbírku o známku či vizitku rozšířit.

**Papilonia – motýlí dům Brno**  
**OC Rozkvět, náměstí Svobody, Brno**

Otevírací doba:

**Po – Ne 9:30 – 19:00**



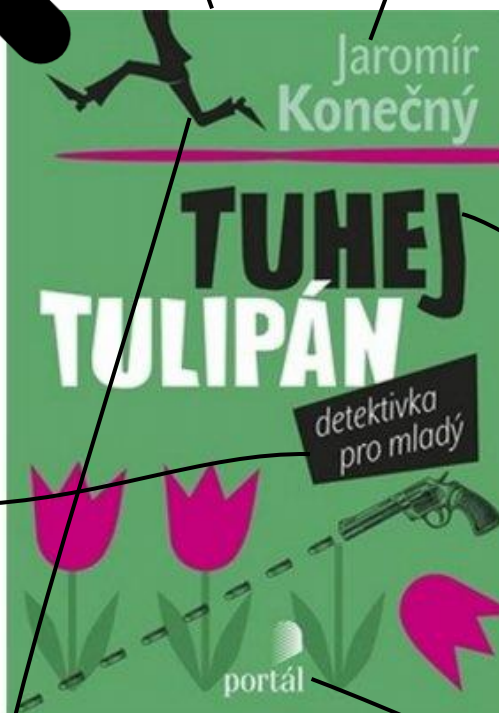
# TUHEJ TULIPÁN

Čtení může být pro některé zážitkem. A to jakýmkoli. Zážitek může být pohádkový, dojemný, děsivý, smutný, ale může být taky jednou velkou záhadou. Například detektivní záhadou. A přesně takovou knihu vám nabízím tentokrát.

9/10

Autorem je Jaromír Konečný. Jaromír Konečný je původem z Česka, avšak v roce 1982 se přestěhoval do Německa. V Německu působí jako spisovatel a publicista. Velmi úspěšné jsou jeho knihy pro mládež.

Tato kniha se jmenuje *Tuhey tulipán* a je to takzvaná „detektivka pro mladý“, jak je napsáno na obálce. Detektivní knihy jsou mnohdy velká zábava. Často o nich slyšíme od rodičů, kteří mají rádi detektivky. Jenomže někteří rodiče nechtějí nechat své děti číst detektivky pro dospělé, ať už je to z jakéhokoli důvodu. Pokud byste si nějakou chtěli přečíst, ale vaši rodiče jsou právě takoví, zkuste si přečíst tuhle knihu.



Kniha je nádherně napsaná a dává čtenáři i určité napětí, které od ní lze očekávat. Občasná nespisovnost, jakou je příběh z pohledu Leona vyprávěn, se mi zdá jako jakési přiblížení hlavní postavy a vlastně i celé knihy mladým čtenářům, pro které je tato kniha určena. Jeden bod tento příběh ztratil kvůli té nespisovnosti. Víím, že jsem psala, že tam sedí, ale někdy byla nespisovnost až moc velká.

Příběh této knihy se odehrává v německém Mnichově. Šestnáctiletý Leon se na podmínku dostane z nápravného zařízení pro mladistvé a při svém odchodu dostane výuční místo v květinářství. Když Leona v Mnichově vypustí, vydá se ihned tam. Přejde ke květinářství a dveře jsou odemčené, tak se rozhodne vejít. Ale hned ve dveřích o něco zakopne. Chce se podívat, o co že to vlastně zakopl, ale jeho pozornost upoutá něco úplně jiného. Na pultě leží mezi květinami mrtvola. Od této chvíle je pro policii podezřelým číslo jedna. V Leonovu nevinu věří snad jen Laura, dcera jeho šéfa a vášnivá čtenářka detektivních románů. Na vlastní nebezpečí se rozhodnou vypátrat skutečného vraha.

Myslím, že kniha se dá sehnat v jakémkoli knihkupectví, když budete hledat. A taky si myslím, že v naší knihovně není, protože bych ji už dávno objevila. A pokud už se rozhodnete knihu koupit, tak si ji patřičně užijte a vychutnejte. Přeji vám příjemné počteníčko.

## BIATLON V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

V České republice se po jedenácti letech opět konal očekávaný světový šampionát v biatlonu, který probíhal od 7. do 18. února. Začalo to smíšenou štafetou a vyvrcholilo hromadnými závody v neděli. Rozpočet mistrovství byl 270 milionů korun. Celkem očekávali organizátoři obdobný počet fanoušků jako v roce 2013, okolo 200 tisíc. Mezi nimi jsme našli i naši spolužačku.



Pro český tým bylo významné dosažení dvou individuálních umístění v první desítce. Markéta Davidová obsadila deváté místo ve stíhacím závodě, zatímco Tomáš Mikyska překvapivě dojel desátý ve vytrvalostním závodě.



Francouzský tým odchází s třinácti medailemi, zatímco Norové mají o jednu méně. Celá událost byla nejen sportovním kláním a soutěží mezi národy, ale také příležitostí k radosti a oslavám spojeným se sportovním duchem a fair play.

### Za naše barvy bojovali tito závodníci:

#### ŽENY

Markéta Davidová  
Jessica Jislová  
Tereza Voborníková  
Lucie Charvátková

#### MUŽI

Michal Krčmář  
Jonáš Mareček  
Jakub Štvrtecký  
Vítězslav Hornig

Mezi nominované patřila i Kristýna Otcovská, ale nakonec nestartovala ani v jednom závodě.



<https://www.biatlon.cz/2021/02/11/nove-mesto-na-morave-ziskalo-dalsi-tri-svetove-pohary-v-biatlonu/>

### Rozhovor s návštěvnicí MS Hanou Chlupovou z 9. F

#### Jaká byla atmosféra?

Atmosféra byla úžasná. Lidi byli super, fandilo se opravdu hodně.

#### A co podmínky, byla zima?

Nebyla, ale občas přšelo.

#### Kdo je tvůj nejoblíbenější závodník a z jaké je země?

Tak z Česka je to Markéta Davidová a ze světa je to Nor Johannes Bø.

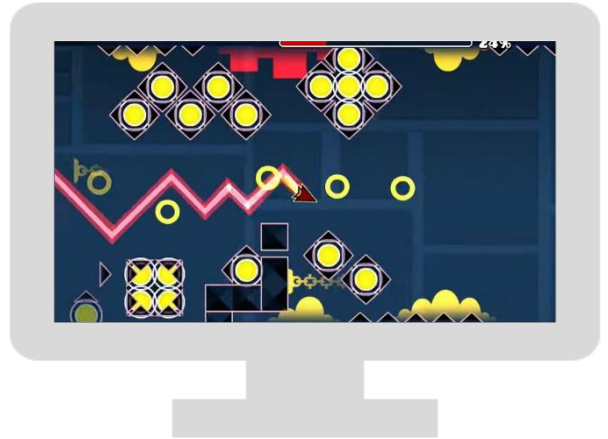


<https://www.biatlon.cz/2020/11/14/nove-mesto-na-morave-si-mistrovstvi-sveta-zaslouzi-rika-michal-kranmar/>

## GEOMETRY DASH 2.2

**Každý** ji alespoň jednou hrál. **Každý** se u ní alespoň jednou naštvál. **Každý** o ní alespoň jednou slyšel.

Mluvím o legendární mobilní hře Geometry Dash, která po dlouhých sedmi letech prorazila žebříčky nejhranějších her za den na Google Play a Steamu. Důvodem tohoto výbuchu byla dlouho očekávaná aktualizace 2.2. Geometry Dash asi každý zná jako jednoduchou hru se skákajícími kostičkami. Ale je tu jedna funkce, která toto tvrzení převrací na ruby. Level Editor! Funkce, která dovolí hráčům hry Geometry Dash vytvářet vlastní levely. Díky tomu ta hra dodnes žije.



Díky neskutečné kreativitě hráčů se z jednoduché kostičkové hry stalo umění.

Už v dřívějších dobách (2.1) se hráčům povedlo udělat levely, které vypadaly jako z jiného světa. Nejznámější a nejpodivnější level z 2.1 je bezpochyby „WHAT“ od hráče, co si říká „Spu7nix“ (Spatnyx), která dodává hře třetí dimenzi. TŘETÍ DIMENZI! A tohle se stalo ve 2.1, kde byl level editor velmi limitovaný.

S aktualizací 2.2 přišly i pohyby tam a zpět. Platformer mode, který umožňuje pohyby tam i zpátky. Díky skvělým novým funkcím Level Editoru se hráčům povedlo předělat hru FNaF (Pět nocí u Fredyho) hned druhý týden od vydání!



Aktualizace přinesla

- Přes 700 nových ikon
- Více než 50 funkcí Level Editoru
- 1500 nových bloků k použití v editoru
- Nový dopravní prostředek
- A spoustu dalších funkcí...

Díky důvtipu vývojáře Geometry Dash jsme se vlastně dočkali „malé aktualizace“ (samozřejmě to žádná malá aktualizace není, je to největší aktualizace, kterou celá komunita GD zažila.)

Ale je to venku! Užijte si 2.2!

**Kominiček**

Toto lidové pojmenování dostal rehek jednak díky svému zbarvení, protože je černý jako saze, ale také kvůli jeho oblíbenosti posedávat na komínech, které mu připomínají vyvýšené skály. Z těch nejčastěji zpíval před tím, než se usadil ve městech, v blízkosti člověka.

# KOMINIČEK PTÁKEM ROKU 2024

*Slyšeli jste někdy o ptákově, který bývá nazýván kominiček, čermáček nebo řehák? Všechny tyto lidové názvy patří drobnému, černě zbarvenému pěvci, který se jmenuje **rehek domácí**. A právě tento druh byl zvolen Ptákem roku 2024.*



**Rehek domácí** (*Phoenicurus ochruros*) je v České republice rozšířeným a hojným ptákem. Jeho počty, na rozdíl od mnohých jiných ptáčích druhů, postupně rostou. V Evropě je nárůst početnosti za posledních 50 let odhadován na 80 %.

Proč byl tedy zvolen ptákem roku, když se mu tak daří? Důvodem výjimečně není zvýšená ochrana, ale upozornění na probíhající globální oteplování. To bylo v minulosti opakovaně popíráno, ale nárůst průměrných měsíčních i ročních teplot nebo chybějící mrazivé počasí v posledních zimách je evidentní. Na tyto změny příroda reaguje, a to včetně zmíněných rehků domácích. Ti jsou považováni za tažný druh, protože obvykle odlétají do teplých krajín, přesněji do oblasti Středomoří v jižní Evropě.

**Pták roku**

Ptáka roku vyhláší Česká společnost ornitologická (ČSO) od roku 1992. Volba je spojená s doprovodnou kampaní, kterou může být ochrana daného druhu nebo upozornění na problém související s ničením ekosystémů a životních prostředí daných druhů.

Před 50 lety bylo velkou vzácností, když někdo pozoroval zimujícího rehka v ČR a jejich počet byl tehdy odhadován asi na 5 jedinců. Avšak v posledních letech stále více rehků neodlétá a přečkává zimu u nás. A není jich málo, letos je počet zimujících rehků v ČR odhadován na několik stovek.

**Kde je můžu potkat?**

Rehci jsou ve městech v posledních letech hojnější a hnízdí v těsné blízkosti člověka. S oblíbeností se pohybují po střechách domů, v zahradách nebo na dvorcích. Hnízda si staví v různých výklencích, na trámech nebo v polobudkách.

**Tip**

Jedinci, kteří zimovali ve Středomoří, se na svá hnízdiště vrací ve druhé polovině března. Zkuste se letos zaměřit na to, jestli se rehek objeví i v okolí vašeho domu. Pokud byste náhodou žádného rehka nezaznamenali, nezoufejte. V okolí školy se objevují každoročně a v budově vedle školní jídelny dokonce i hnízdí. Samička si postavila hnízdo v místnosti, kde je uskladněno nářadí. Ve stejné místnosti se nachází i plynový uzávěr, takže je nutné místnost z bezpečnostních důvodů celoročně větrat. A právě otevřeným malým okýnkem na ventilaci samička do místnosti zaletuje. Minulý rok zde pár rehků domácích úspěšně vyvedl 5 mlád'at. Zahnízdí zde i letos?



## Jak rehka poznám?

Jedná se o nápadný ptačí druh, který se neschovává nikde v křoví, ale s oblibou posedává na vyvýšených místech, odkud vyhlíží potravu nebo zpívá. Jsou to převážně střechy, komíny, ploty nebo kůly. Samec je černý, má oranžový ocas a v křídlech nápadné bílé skvrny. Samička je pak méně nápadná, šedavá, a také ona má výrazný oranžový až rezavý ocas. Pokud rehky něco vyruší, například blížící se kočka, která je pro ně nebezpečným predátorem, začnou nervózně podřepovat, potřásat ocasem a ozývat se cvakavými a hvízdavými tóny.



*Rehek domácí – samec v zimě*



*Rehek domácí – samice*

## Zpěv

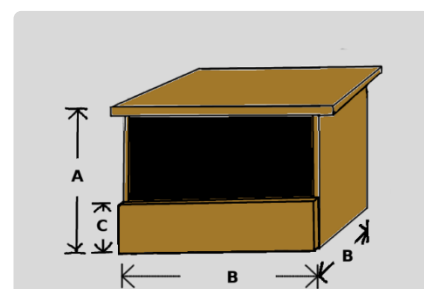
Samci rehků domácích začínají ihned po přeletu na hnízdiště zpívat. Zpěvem si obhajují svá území, nazývaná též teritoria, do kterých lákají samice, se kterými následně hnízdí. Rehci začínají zpívat mnohdy ještě za tmy, klidně i více než hodinu před východem slunce. Jejich zpěv je nezaměnitelný a snadno rozpoznatelný. Objevují se v něm chrčivé a vrzavé tóny, doplněné melodickými částmi.



Zpěv:



Varování:



## Polobudka

Polobudka je speciální typ budky, který rehci s oblibou využívají. Někdy se jí říká také „rehkovník“. Je pro ni typická otevřená horní polovina přední strany budky, takže rehkům připomíná spíše výklenek, do kterých rádi hnízdo umístí.

## ŠIFRY A TAJENKA

Zvládneš vylústit názvy reha v cizích jazycích?

### ANGLIČTINA

anglicky „červený“				anglicky „hvězda“			počáteční písmeno, anglického slova „čas“

### UKRAJINŠTINA

p = r      o = o      x = ch      a = a      c = s      r = h  
 в = v      і = i      т = t      и = y      к = k

г	о	р	и	х	в	і	с	т	к	а

### SLOVENŠTINA

				ž					

- a) Stát, se kterým sousedí Slovensko na severu
- b) Hlavní město Slovenska.
- c) Slovenská měna.
- d) Nejvyšší slovenská hora „..... štít“.
- e) Nejdelší slovenská řeka.
- f) Barva prostředního pruhu na vlajce Slovenska.
- g) Stát, se kterým má Slovensko nejdelší hranici.
- h) Nejvyšší slovenské pohoří.

# BALADA O PTÁČÍCH A HADECH

## aneb prequel Hladových her, který není o hrách

*Jako velký fanoušek série filmů Hladových her, jsem se nemohl dočkat prequelu o prezidentu Snowovi. Po zhlédnutí filmu jsem si musel pustit i zbylé starší filmy, a tak jsem se dostal do velké „králičí díry“ Hunger Games. Když jsem tedy slyšel, že velká část knížky není ve filmovém zpracování, musel jsem si ji vypůjčit a sám si ji přečíst. .*

Napsala: **Suzanne Collinsová**  
 Nakladatelství: **Fragment**  
 Překlad: **Zdík Dušek**  
 Rok vydání: **2020** Počet stran: **504**

Jak jsem již říkal, kniha je prequel k samotným Hunger Games, i když toto označení není úplně přesné. Balada o ptáčích a hadech se sice odehrává během desátých Hladových her, v knize se jimi ale zabýváme mnohem méně než v ostatních knížkách. Kniha se z velké části zabývá osmnáctiletým Coriolanem Snowem, nadějným studentem, který byl s dalšími třiadvaceti studenty vybrán jako mentor jednoho z účastníků s cílem pozvednout sledovanost Hladových her. Štěstím nešťastím byla Snowovi vybrána svérázná mladá zpěvačka kapely The Covey (Hejno) z chudého dvanáctého kraje Lucy Gray. Snow svůj úkol vezme vážně a začne se s Lucy Gray často stýkat, probírá s ní taktiku, snaží se s ní lépe seznámit a později se do ní i zamiluje. Lucy Gray však na rozdíl od Katniss v prvních knížkách není bojovnice, která je donucena hrát. Je herečka, umělkyně, která je donucená bojovat. Snow to ví, ale teď už ji nemůže nechat umřít, jelikož už pro něho není jen úkolem. Musí tedy udělat vše pro to, aby hry vyhrála, i kdyby ohrozil své místo v Kapitolu.

Tahle knížka byla znovu neuvěřitelně silně napsaná. Člověk cítil, že mu hrozí stejné problémy jako postavám. Kniha si u mě ale obzvláště získala obdiv díky způsobu, jakým je napsaná. Kniha je psaná z pohledu Snowa, takže máme část příběhu odvyprávěnou pouze perspektivou studenta, který je postupně více a více posedlý mocí. Když se Snow chce cítit jako oběť, je kniha napsaná z pohledu oběti, i když tomu tak není. Když ke Snowovi cítíme jen kousek soucitu, kniha nám tvrdě připomene, co je to za člověka a kolik lidí kvůli němu ještě zemře. I přesto že v knize je Snow popsán jako postava kladná, my víme, že není, a pokud by si knihu přečetl někdo, kdo o Hunger Games nikdy neslyšel, četl by příběh antihrdiny, ne záporáka.

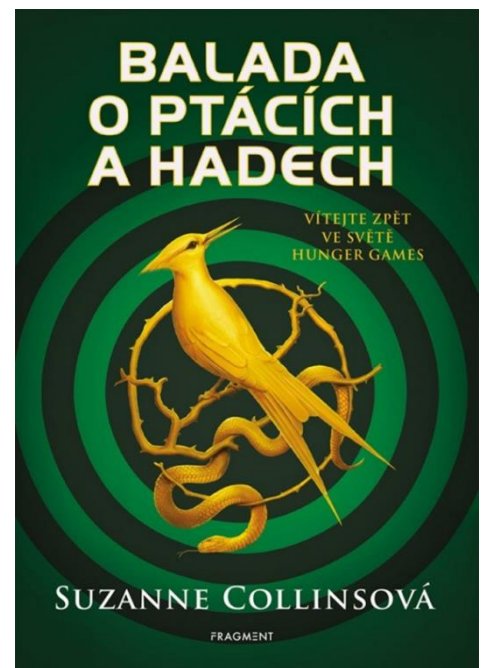
Miluji příběhy, které dokážou otočit druhou stranu listu a tohle bylo přesné ono.



Upřímně jedině, co bych vytkl, je, že kniha bývá **občas velmi zdlouhavá** a na samotné Hladové hry se v knížce tolik nehledí. A i přesto že tahle knížka byla doopravdy silně napsaná, nelze ji bohužel přirovnat k příběhu Katniss a Peeta.



Pokud jste nikdy Hunger Games nečetli (nebo neviděli), tak se do toho pusťte, stojí to za to. A pro toho, kdo knihy četl nebo viděl alespoň filmy, je tahle kniha „**must read**“!



<https://www.databazeknih.cz/obalka-knihy/hunger-games-hry-o-zivot-balada-o-ptacich-a-hadech-447101>

8/10

## NÁZEV

### Alexandra

Hluk kolem mě přibýval na síle. S každou další minutou byl větší a větší. Cinkání skleniček o sebe a lžíce, které dopadávají na talíře, nebylo to nejhorší, nejhorší bylo neustálé překřikování se a skákání si do řeči. Tamhle ten prosazoval svůj názor na politiku a tamten odříkával svůj recept na luxusní polévku. Od první půlky stolu se ozývaly velmi kruté nadávky a od druhé půlky stolu zase poučovali chlapce z první půlky stolu, aby si dával pozor na pusu. Zároveň ale převažovalo hodně smíchu a očividně se všichni moc dobře bavili. Až na mě. Nikdy jsem nebyla fanouškem velkých rodinných oslav. Vždy mi přišlo, že se všichni až moc přetvařovali a hráli takové malé divadélko, aby vypadali co nejlépe. Za zády je matka všechny pomlouvala a vykládala mi, jak jsou strašně povrchní a že tyhle oslavy nemá ráda stejně tak jako já, ale že je velice důležité udržovat dobré vztahy s rodinou, vždyť se někdy můžeme dostat do špatné finanční situace a budeme od rodiny potřebovat trochu peněžní podpory. Má matka je pozitivní žena, která sama vychovává šest dětí a k tomu má vybudovanou skvělou kariéru. Avšak její přístup k životu, neupřímnost k ostatním lidem a uspěchanost se mi nelíbí. Její život bych žít nechtěla a jako dcera k ní každým dalším dnem ztrácím víc a víc důvěry. Už nechci slyšet všechny ty lidi kolem mě plácet nesmysly. Zvedám se ze židle a rychlým krokem mířím rovnou ke schodišti. Za sebou slyším volání, a tak se otočím. Matka sedí u stolu a probodává mě pohledem. „Kam jdeš?“ otázka se. Já neodpovím a střídám schod za schodem směrem nahoru, kde je s každým dalším výstupem na schod menší a menší hluk, až nakonec neslyším vůbec nic.

### Andy

*Pootevřela jsem oči. Po chvilce černá jsem začala rozpoznávat obrysy všeho okolo mě a začala*

*si všechno uvědomovat. Ležela jsem uprostřed lesa mezi stromy, tělo bez duše, hlava bez myslí. Jen já. Chvilí jsem nebyla schopna určit, zda jsem na živu, ale z myšlenek mě dostala ukrutná bolest v zádech. Otočila jsem hlavu a zavřela oči. Vnímala jsem jen ticho lesa. Ne ticho jako ticho, ale ticho, které vás odtáhne od reality. Šum listí, daleké houkání sov, vánek prohánějící se mezi stromy, růst dalekých travin. Pohla jsem konečky prstů a vnímala jsem texturu suché trávy, na níž jsem mlčky ležela. Usnula jsem.*

### Alexandra

Do očí mě uhodilo silné sluneční světlo. V tu chvíli mi došlo, že jsem usnula na zemi svého pokoje. Podívala jsem se na hodiny zavěšené na stěně nad mou postelí a díky nim jsem zjistila, že je něco málo po jedné hodině odpoledne. Prospala jsem půlku dne a nikdo mě nevzbudil? To mi bylo velice divné, a tak jsem s velkou námahou vstala z tvrdé země a šla se porozhlédnout po domě, kde všichni jsou. V jídelně byl veliký nepořádek. Po zemi ležely střepy a na stolech bylo plno špinavého nádobí a zbytky nesněženého jídla a pití. Zamířila jsem tedy hned do matčiny ložnice, která se nacházela vedle kuchyně a jídelny. Zaklepala jsem na dveře, a když se nic nezvalo, vstoupila jsem dovnitř. Postel byla úhledně ustlaná a pokoj byl celý pěkně uklizený. Jakmile jsem zjistila, že se v pokoji nikdo nenachází, vyšla jsem schody opět nahoru a šla se podívat do pokojů svých sourozenců. Nejdřív jsem se šla podívat do pokoje malé Claire. Když jsem vešla do pokoje, spatřila jsem svou malou sestřičku, jak leží v postýlce a u toho si cucá palec. Oddychla jsem si, že nejsem v domě úplně sama a že jsem nebyla jediná, která prospala celý den. Vyšla jsem z pokoje a potichu za sebou zavřela dveře. Popošla jsem o pár metrů dál a zaklepala na další dveře pokoje. Tenhle pokoj patřil dvojčatům Jakobovi a Joeovi. Nikdo neodpověděl, a tak jsem znovu vešla.

Oba byli ve svých postelích a tvrdě spali. Lucy a Mickel, mí další dva sourozenci, studovali na školách a domů jezdili jen o letních prázdninách, ani na tak velké oslavě matčiných padesátých narozenin tu nebyli. Vůbec jsem netušila, kam se matka poděla. Byla neděle a v práci měla volno kvůli sobotní narozeninové oslavě.

### **Andy**

*Když jsem se probudila, bylo světlo, ale neměla jsem ponětí o čase. Otočila jsem se a pomalu jsem pokrčila nohy. Posadila jsem se a smetla ze sebe suchou trávu. Pomalu jsem se zvedla a začala se rozhlížet po okolí. Všude jen stromy a keře. Chtěla jsem najít nějakou rozšířenou cestu, ale zdálo se, že všude v okolí několika desítek metrů je jen hustý les. Začala jsem zmateně bloudit po lese, ale nenašla jsem nic, co by mi*

*mohlo pomoci k návratu do civilizace. Sedla jsem si, zavřela oči a hlavu si položila na kolena. Šum listů, daleké houkání sov, vánek prohánějící se mezi stromy, růst dalekých travin a klidný tok tekoucího potůčku. Potůček! Ten mě dovede někam dál. Po chvílce hledání jsem ho našla. Voda v něm byla čistě modrá. Nebyl moc široký, ale doufala jsem v jeho postupné rozšiřování. Klekla jsem si k němu a nabrala si vodu do dlaně. Umyla jsem si obličej a sedla si těsně k potůčku. Vyzula jsem se. Boty s ponožkami jsem položila vedle sebe a nohy ponořila do chladné vody. Postavila jsem se, vzala si boty, do kterých jsem vložila ponožky, a šla po směru potůčku. Začalo se stmívat, ale potůček se stále nerozšiřoval. Voda se začala ochlazovat. Vylezla jsem po rozbahněném kraji a svalila se na zem. Jen tak jsem ležela a hleděla mezi koruny stromů. Po chvílce se setmělo a vidět nebylo už ani na metr kolem. Musela jsem přečkat noc.*



## MĚSTO

Na rozlehlé zelené louce, kde každý den ptáci zpívali, byl jeden malý útulný domeček, ve kterém bydlela rodina ježků. Pan Ježek, paní Ježková a ježeček Ježura.

Jednoho dne se pan Ježek rozhodl vzít svého syna do města. Když mu to oznámil, Ježura byl nadšený, protože ve městě ještě nikdy nebyl. Paní Ježková zatím nachystala nějakou svačinku na cestu a poté mohli konečně vyrazit.

Ježura si celou cestu představoval, jak to tam asi bude vypadat. Představoval si velkou zelenou louku, ještě větší, než byla ta jejich, a na ní spoustu malinkých domečků.

„Tak jsme tady,“ probudil Ježuru ze snění tatínek. Ježura otevřel oči a zděsil se, vždyť to nebylo vůbec to, co si představoval.

Určitě to nebylo na zelené louce, tady ani trochu zelené barvy neviděl. Domečky byly strašně vysoké, až tak, že Ježura nedohlédl na jejich střechu. A to nejhorší bylo ve vzduchu, takový divný zápach, který cítil. Všude po městě byly poházené odpadky a koše byly prázdné. Ježurovi se tam moc nelíbilo. Byl z toho zklamaný.



„Proč jsou ty odpadky na zemi?“ zeptal se tatínek. Pan Ježek si povzdechl a řekl: „No, to protože je lidé odhazují.“ „A proč?“ zeptal se Ježura. „To bych také rád věděl,“ odpověděl mu tatínek a div mu slza neukápla. Po pár minutách došli k silnici, kde jezdilo mnoho aut za sebou. Ježura na ně s děsivým výrazem koukal, nikdy předtím auta neviděl a byl to pro něj nepopsatelný zážitek. Po prohlídce města se pomalu vraceli domů.

Ježura měl smíšené pocity. Město bylo velice zajímavé a některé věci ho opravdu nadchly, ale z některých byl smutný. Nechápal, proč je ve městě takový strašný zápach a proč jsou všude poházené odpadky. Po dlouhé cestě dorazili domů.

Hned šel vše povyprávět mamince, která navrhla, že by Ježura mohl poslat do města dopis s prosbou, aby město udržovali ve větší čistotě.

A tak se stalo. Ježura napsal dopis, kde popisoval své pocity, které ve městě zažil, a vysvětlil, že není hezké, aby bylo všude tolik odpadků. Dopis odeslal starostovi města.

Když se za pár měsíců vydali do města znovu společně s maminkou, byli velice mile překvapeni. Na ulicích byly vysazené trávničky s květinami, rozkvetlé stromy a nikde žádné odpadky. Ježura byl nadšený z toho, co viděl.

Že by jeho dopis opravdu pomohl?



### Zamysli se!

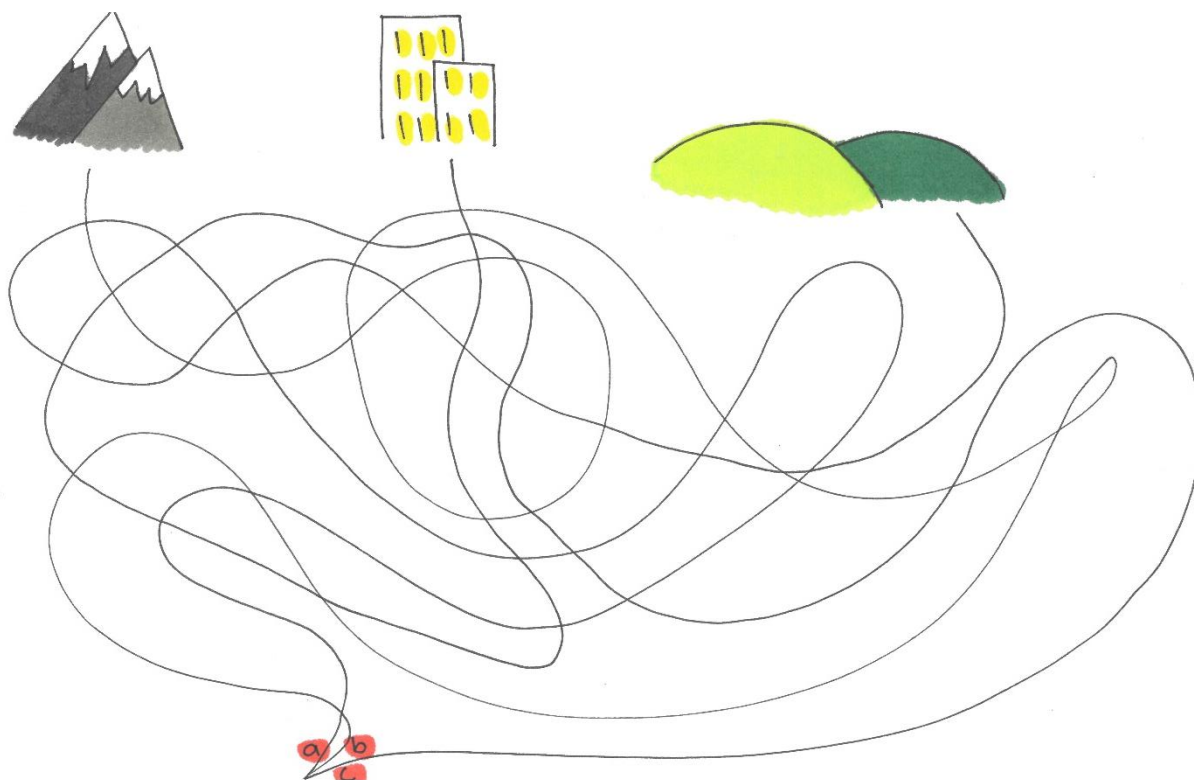


Jak bys mohl pomoci s udržováním města v čistotě?

Jaká zvířátka by ještě ve městě mohla žít?

Zamysli se nad tím, co asi malý ježeček Ježura do dopisu napsal.

Najdi cestu do města.



## PROSINEC 2023



<https://www.slapanice.cz/vanocni-jarmark>



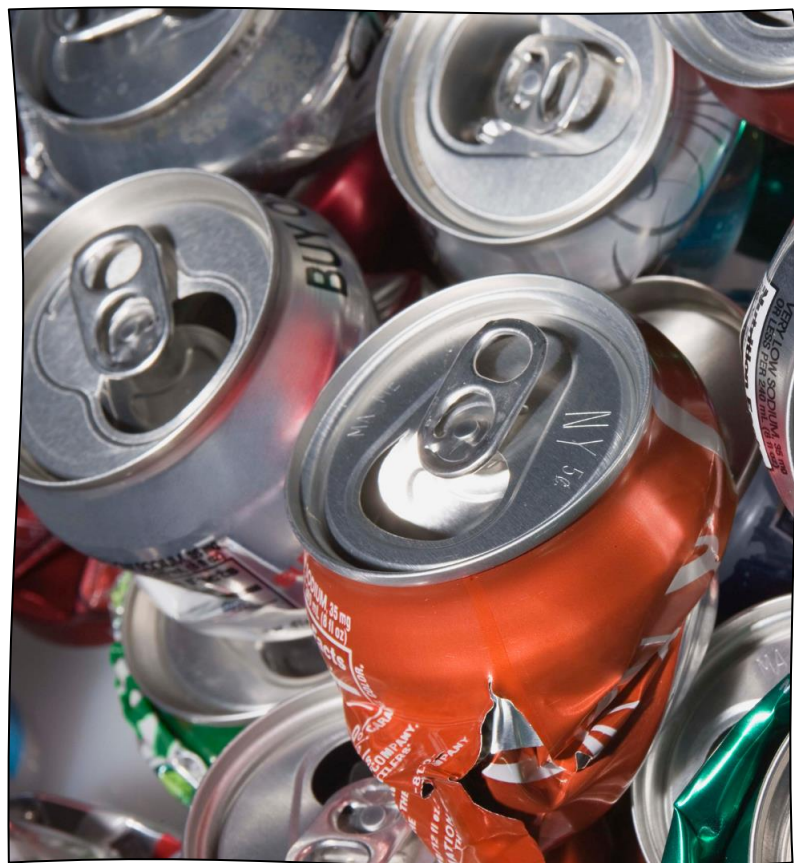
### Vánoční jarmark

Jak už je tradicí, tak i letos v prosinci proběhly vánoční trhy na Masarykově náměstí. Samozřejmě na takovéto akci nesmí chybět věci jako svařáček, čaj nebo školní vystoupení.

Letos zde vystoupilo celkem osm škol a školek.

### Sběr hliníku

Na rozdíl od jarmarku bylo toto čerstvou novinkou. Pro ty, kteří netuší, jde vlastně o to, že jako škola nasbíráme co nejvíce hliníku, pomůžeme recyklovat, a ještě za to dostane škola peníze. První kolo proběhlo 20. prosince a nasbírali jsme celkem 70 kg, což v přepočtu vyjde na něco okolo 2 800 Kč, aneb na jednu a půl školní lavice. V následujícím lednovém kole jsme přinesli dokonce 101 kg (počet lavi si spočítejte už sami). Nejlepšími sběrači byly děti ze 3.E.



[https://www.priroda.eci.cz/user/articles/images/s\\_la\\_na\\_ka\\_d\\_den\\_\(43\).png](https://www.priroda.eci.cz/user/articles/images/s_la_na_ka_d_den_(43).png)



## LEDEN 2024



<https://www.clovekavira.cz/detail-galerie/8c5b290a-2415-4e6a-b939-50bd956b5675>

### Tříkrálová sbírka

I letos proběhla charitativní Tříkrálová sbírka, byl to už **23. ročník**. Uskutečnila se 6. ledna. Ukázalo se zde **130 koledníků**, ti byli vyzdobeni kartonovými korunami s logem charity a někteří zašli až tak daleko, že si ke koledování vzali tematické oblečení, které by se dalo popsat jako bílá večerní róba. Všechny vybrané peníze byly využity pro Oblastní charitu Rajhrad. Celkový výtěžek vyšel na **284 025 Kč** (jednalo se o 265 585 Kč vybraných „třemi králi“ a dalších 18 167 Kč z online příspěvků).

## ÚNOR 2024



<https://www.facebook.com/photo?fbid=1136111034371399&set=pcb.1136119164370586>

### Masopustní průvod

V neděli 11. února proběhla tato velmi zajímavá akce jak pro oko, tak i pro jazyk. Organizace se ujal národopisný soubor Vrčka. Vše se uskutečnilo v 10 hodin na Masarykově náměstí. Byli zde k vidění jako už tradičně kostlivci, čerti, medvědi - a samozřejmě nesměla chybět ani smrtka.

## ZAKLÍNAČ KUŘAT

„Je to pravda! Doopravdy to umí,“ založil jsem si ruce.

„To neříkáme, jen to... není moc pravděpodobné,“ řekl klidně chlapec přede mnou.

„Však uvidíte,“ položil jsem kuře na zem. Udělal jsem mu na zemi překážku z klacíků.

„Hop!“ naznačil jsem mu prsty. Kuřátko poslušně skočilo.

„Jé,“ divily se dívky.

„Já to říkal,“ usklíbl jsem se.

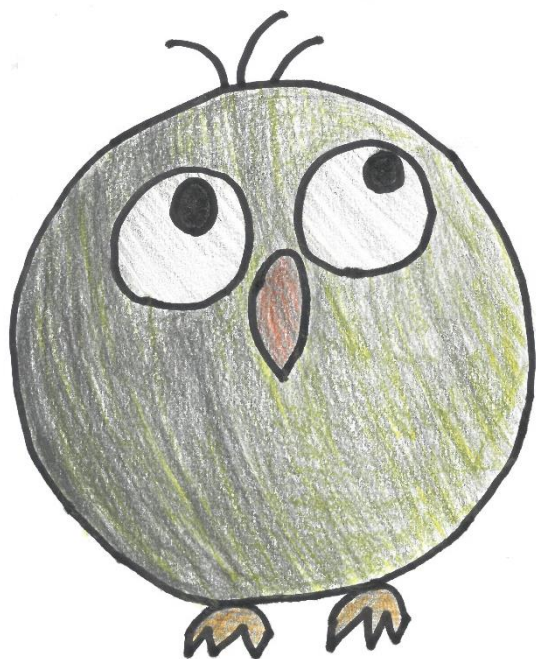
„No dobře,“ vyměnili si pohledy chlapci.

Ani se nedivím, že mi moc nevěřili. Však ani rodina tomu nemohla uvěřit. Prý že „kuře patří do trouby, a ne na nějaké blbnutí“ a kdesi cosi.

„Josefe, pojď mi pomoci s pasením krav,“ uslyšel jsem za sebou hlas své starší sestry Kateřiny. Děti se začaly chichotat.

„Už jdu,“ protočil jsem oči a zamířil jsem za ní. Radši jsem mezi drůbeží než mezi krávy.

Samozřejmě že mě vylákala jen proto, aby mohla trávit čas se svým milým Markem. Ještě že je Marek správný mládenec a pomáhá nám s pasením.



„Prý trénuješ kuřata,“ usmál se.

„Ano, ale rodina říká, že je to nedospělé,“ oplatil jsem mu sklesle úsměv. Přiběhla k nám Kát'a a darovala Markovi hubičku.

„Slunce již zapadá. Musíme domů,“ podívala se na mě. Já jen seskočil ze stohu slámy.

„Musíš mi někdy ukázat ty triky s kuřaty,“ zavolal na mě ještě Marek.

O tři roky později

„Na má kuřata nesáhnete!“ přitiskl jsem si k sobě své zvířecí přátele.

„Tak kde jinde máme sehnat maso na svatbu tvé sestry?“ zeptala se mě máma.

„Nevím, ale tady to nebude,“ uraženě jsem se otočil.

„No tak, Josefe,“

„Ne.“

Máma si povzdechla: „No dobře.“ Já vítězoslavně poskočil.

„Gratuluji, Katko, Marku,“ přišel jsem k novomanželům.

„Děkujeme,“ usmála se Katka.

Na svatbě byla nuda. Nejraději bych odtamtud utekl na louku koukat se na hvězdy.

„Josefe, běž si zatančit s Aničkou od vedle,“ podívala se na mě máma.

„Ne,“ ironicky jsem se usmál.

„Ale no tak, vždyť tam jen sedí,“ nenechala se odbýt.

„Řekl jsem ne! Já ji nemám rád,“ vstal jsem a našťvaně jsem odešel od stolu.

„Kam jdeš, Josefe?“ zavolala na mě máma.

„Do světa. Nic mě tu nedrží. Beru si telátko Zuzku a odcházím,“ podíval jsem se na ni. Zrovna vysvítilo slunce, takže celé údolí bylo osvětleno zlatými paprsky. Stromy se houpaly v chladném větříku jako dívky v noci Svatojánské na paloučku.

Příkré hory se nade mnou skláněly. Utrhl jsem si kytičku a zastrčil jsem si ji za opasek. Na konci louky si děti hrály na slepou bábu. Zuzka za mnou pomalu klopytala. „Mladý muži, nemohl byste mi pomoci s proutím?“ promluvila na mě nějaká stará žena. Já k ní přiběhl a hned jí začal pomáhat. Po chvíli to již bylo hotové.

„Děkuji, chlapče,“ usmála se na mě.

„To nic nebylo,“ narovnal jsem se.

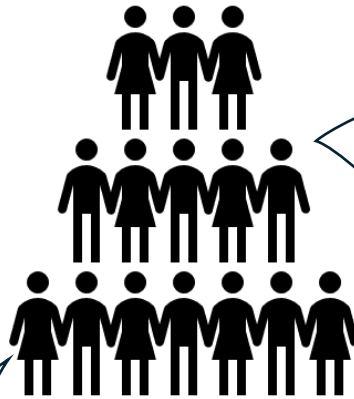
„Tady máš proutek. Třeba ti přinese štěstí,“ podala mi jeden.

„Děkuji,“ prohlédl jsem si ho. Vzal jsem si zase své telátko a vydal jsem se svou cestou. Tohle je teprve začátek.

## Z ČINNOSTI ŠKOLNÍHO PARLAMENTU

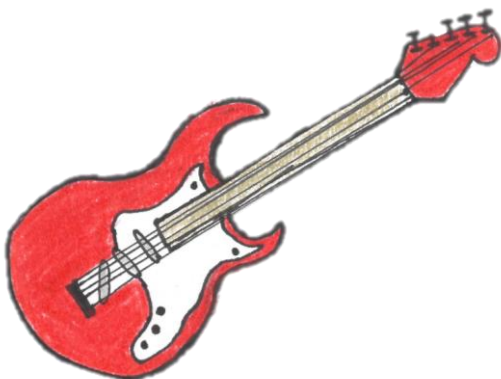
Zajímá vás, na čem právě pracuje školní parlament? Možná vás potěší informace, že se připravuje opakování koncertu **skupiny OmiKron band**, který se u nás ve škole uskutečnil loni.

Koncert se nyní řeší s vedením školy, ale již předem bychom rádi upozornili na termín. Měl by se konat **v sobotu 25. května od 17 hodin.**



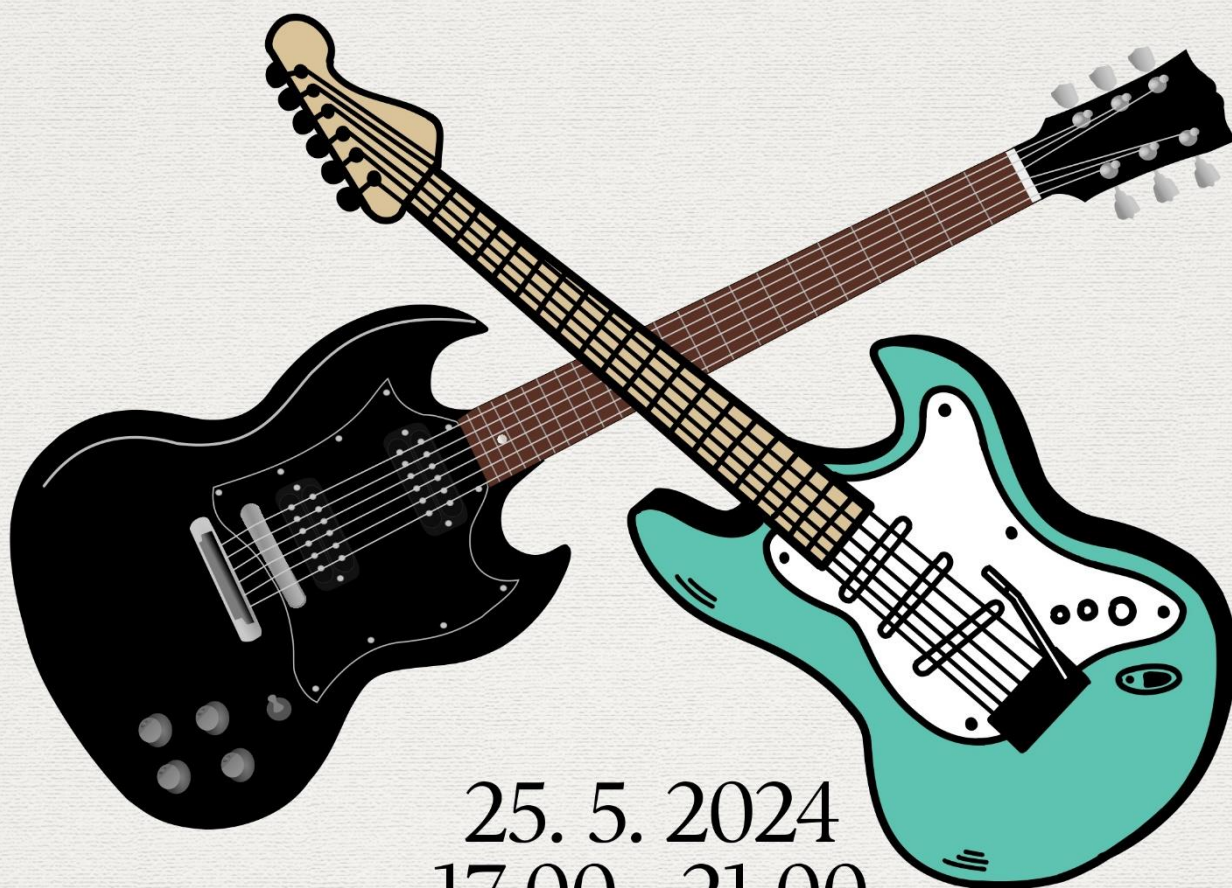
Budeme rádi, když si večer plný hudby přijdete užít, ale ještě více bychom byli rádi, pokud budete chtít **aktivně se zapojit do organizace a přípravy koncertu.**

Pokud byste měli zájem pomoci, **ozvěte se některému z členů nebo koordinátorů školního parlamentu.**



Školní parlament ZŠ Šlapanice  
pořádá koncert

# OMIKRON BAND



25. 5. 2024  
17.00 - 21.00  
venkovní areál  
ZŠ Šlapanice

Možnost zakoupení točené limonády a párku v rohlíku.

vstupné 50 Kč

